

„Frøken Martinsen,“ sagde han, da hun bragte ham Teen, „her kommer i Aften en Kone, som gerne skulde have et Sæt rene Lagner og et Par Skjorter udleveret. Det er til den gamle Lars Oven — Hønse-Lars. Han ligger for Døden.“

Frøkenen erklærede kort, at det ikke lod sig gøre. Alt det Linned, der tilhørte Menighedsplejen, var sendt ud til Rensning og Reparation. Det vidste Præsten jo godt.

„Saa maa vi naturligvis tage af vort eget,“ sagde han lidt utaalmødig.

„Det er i Vask.“

Han betænkte sig lidt og sagde saa: „Det var slemt nok. Vi maa altsaa give Konen et Sæt af de ubrugte Lagner, der ligger i Dragkisten — De veed nok — i de to nederste Skuffer.“

Vreden steg Husholdersken til de tykke Kinder, der svulmede op af det rødeste Blod.

„Det er vel ikke Præstens Alvor?“

„Vist saa.“

„Skal en som Hønse-Lars ligge i Frøken Rosalies Brudelagner?“

„Kan de i Grunden faa nogen smukkere Anvendelse? Den stakkels Lars har levet længe nok i Smudset.“

Frøken Martinsen, der havde staaet henne ved Døren med Haanden paa Laasen, nærmede sig igen Bordet i den tydelige Hensigt at faa et af sine nervøse Anfald. Men i det samme hørtes en Vogn køre ind i Gaarden med en Række Stød i Tudehornet. Det var Doktor Gaardbos Signal, og den Lyd gjorde hende tavs. Hun hummede sig hurtigt ud af Døren. Det Menneske var i hendes Øjne Haltefanden selv.

„Jeg sad for lidt siden og tænkte paa dig,“ sagde Præsten, da Broderen humpede ind. „Var du ikke kommen, havde du imorgen haft mit Besøg.“

„Noget paafærde?“

„Ja ... men først du! Hvem er bleven syg her?“

„Ingen. Det er en Barselaffære.“

„Det er vel saa Hans Andersens Kone?“

„Ja. Du veed, det er denne Narkose, de nu allesammen